

КУЛИТЕ ПАДНАХА, НО НИЕ НЕ РАЗБРАХМЕ ПОСЛАНИЕТО

Дейвид Уилкерсън
8 Октомври 2001

Във вторник, 11 септември 2001 г., бяха унищожени кулите-близнаци на Световния търговски център в Ню Йорк. Пет дни по-късно, докато подготвях това послание, аз погледнах през прозореца на моя кабинет в нашия апартамент, който беше на 30-тия етаж. Огромни облаци от дим все още носеха от руините. Те се издигаха от развалините и се носеха над река Хъдсън, която минава над Статуята на свободата.

Следващата неделя, точно преди да проповядвам това послание в Таймс Скуеър Чърч, аз плаках при вида на пълната разруха. Молах Бог за милост - милост за скърбящите семейства, които изгубиха свои близки. Милост за работниците, които все още ровеха из развалините, надявайки се да намерят оцелели, но намираха само трупове и откъснати телесни части. Милост за всички полицаи, пожарникари и доброволци, които открито плакаха заради неописуемите ужаси, на които бяха свидетели.

На нашата църква беше позволено да изградим палатка за раздаване на помощи на Кота нула на бедствието. Лидери от служителите и доброволци от нашето събрание работиха неуморно, денонощно, помагаша в нахранването и насърчаването на уморените работници.

Шест седмици преди бедствието, Светият Дух предупреди пастирския ни персонал, че предстои да се случи бедствие. Имахме няколко редовни големи събития през следващите седмици, включително и нашата мисийна конференция и голямо младежко събрание. Но Божият Дух ни подбуди да ги отменим всичките. Вместо това, ние се почувствахме задвижени да призовем нашето събрание на молитва.

Решихме да проведем молитвени събрания четири нощи в седмицата. От самото начало, всяко събрание беше белязано от една прекрасна тишина, която се установи над хората. Седяхме тихо в Господното присъствие, често безмълвно, в продължение най-малко на час, последвано от нежен плач и сърдечно покаяние. В едно събрание аз трябваше да придържам коленете си с ръце, за да ги спра от трепене в страховитото Божието присъствие.

По време на това посещение от Господа, Светият Дух ни показа, че има причина за плача в нашите сърца. Ние бяхме толкова развълнувани, защото предстоеше да се случи трагедия. Тежко бедствие за нацията. И въпреки, че не знаехме какво ще е то, сърцата ни бяха подбудени да ходатайстват за него. Тогава изведнъж бедствието се случи. И удари не само нашия град, но столицата на нацията ни. Един телевизионен говорител заяви: „Като се замисля, нашите два символа на властта и просперитетта бяха поразени в рамките на един час. Той едва ли подозираше, че цитираше Откровение 18:10: „Горко, горко на тебе, велики граде Вавилоне, крепки граде, понеже в един час дойде съдбата ти”.

Когато един полицаи от нашата църква помагаше в Кота нула, неговите колеги го попитаха: „Защо се случи всичко това? Какво става?“ А междувременно, цялата нация се питаше: „Къде е Бог във всичко това?“

Ние сме прави да зададем този въпрос. Ние трябва да разберем къде е Бог в това бедствие. И за да го направим, ние трябва да се доверим на Неговото свято слово. Чухме стотици становища на медийни експерти и политици. Но цялата им реторика звучеше еднакво. Няма истинско разбиране за смисъла на тази внезапна погубел.

Има едно нещо, за което мога да ви уверя: Бог не беше изненадан. Той знае мислите на всички човешки същества, включително и на всеки владетел, деспот и терорист. Господ следи движението на всеки човек в цялата човешка маса. Той знае кога сядаме и се изправяме. И мога да ви кажа следното със сигурност: Бог държи всичко под контрол. Нищо по лицето на земята не се извършва без Неговото знание, без Неговото позволение, и понякога и без Неговото съдействие.

Ако си християнин, ти разбираш, че Бог даде послание на Америка и на света чрез това бедствие.

Служителите и богословите навсякъде казват: „Бог няма нищо общо с тези бедствия. Той няма да позволи такива ужасни неща да се случат“. Напротив! Този начин на мислене е причината за това нацията ни бързо да пропусне посланието, което Бог иска да ни каже чрез трагедията.

Факт е, че ние трябва да имаме слово от Бога. Като много пастири, аз съм плакал и скърбял за това ужасно бедствие. Търсех Господа в молитва и чрез Неговото Слово. И искам да ви кажа, че аз съм преживявал скръб, която е дори по-дълбока от тази за загиналите невинни хора. Това е скръбта, която казва, че ако пропуснем Божието послание, ако не се вслушаме в това, което Той шумно ни обявява, тогава предстои нещо много по-лошо за нас.

Пророк Исаия говори директно за това, което току-що преживяхме. (Ако не приемате Старозаветните примери, помислете за думите на Павел по този въпрос: „А всичко това им се случи за примери, и се написа за поука нам, върху които са стигнали последните времена“ [1 Коринтяни 10:11]. Павел ни пояснява: примерите от Стария завет показват само как Бог се движи във времена като нашето).

В периода, в който Исаия пророкуваше, Бог търпеливо се занимаваше с Израел в продължение на около 250 години. Господ беше изпратил „леки страдания“ на Своя народ, призовавайки ги към покаяние. Той се опитваше нежно да ги отдели от идолопоклонството и да ги върне обратно към Своето благословие и подкрепа.

Всички пророци през годините бяха говорили на Израел едно и също основно слово: „Смирете се!“ Писанието казва: „И бяха служили на идолите... Но пак чрез всичките пророци и всичките гледачи Господ беше предупреждавал Израеля и Юда, казвайки: Върнете се от злите си пътища, и пазете Моите заповеди и Моите повеления“ (4 Царе 17:12-13).

Но Божият избран народ отхвърли този призив към покаяние. „При все това, те не бяха послушали, но бяха закоравили врата си“ (17:14). Тези хора се присмиваха на пророците, които ги призоваха към смирение. И вместо това те „бяха отхвърляли повеленията Му и завета, който направи с бащите им, и заявленията, с които им заявяваше, и бяха последвали идолите {Еврейски: Суетите.} и станали суетни, и бяха последвали народите около тях, за които Господ им беше заповядал да не правят както тях. И бяха оставили всичките заповеди на Господа своя Бог та си бяха направили две леяни телета, направили бяха ашери, и се кланяли на цялото небесно множество, и бяха служили на Ваала. Те бяха превеждали синовете си и дъщерите си през огъня, чародействували и гадаели, и продавали себе си да вършат зло пред Господа та бяха Го разгневявали. Затова, Господ се разгневи много против Израила и ги отхвърли от лицето Си; остана само едното Юдово племе“ (17:15-18).

Бог изпрати призив за събуждане към Израел.

Първият призив на Господ за събуждане към Израел дойде при асирийското нашествие. Главният им враг атакува две израелски провинции, Завулон и Нефталим. За щастие, нападенията бяха ограничени до тези две места, и щетите бяха минимални. Но Бог ясно говореше на своя народ. Господният избран народ изгуби своето усещане за сигурност. Но те все още пропускаха посланието, което Бог им говореше.

Израел тогава получи втори призив за събуждане. Той беше много тежък. Два народа, които Писанието нарича „враговете на Израел“ - сирийците и филистимците – обединиха сили, за да атакуват внезапно Израел. Според Исаия, тази атака дойде както „преди и ... отдире“ (Исаия 9:12). Това означава, че нашествениците дойдоха от изток и от запад, обграждайки Израел. И тяхната внезапна атака беше напълно опустошителна.

Сега стигаме до същността на моето послание, и до въпроса, който повечето американци се питат: Къде е Бог в тази внезапна инвазия в избраната от Него земя? Как Неговият народ трябваше да тълкува бедствието, което го сполетя? Исаия ни казва, че Бог беше верен да говори на Своя народ: „Господ изпрати слово на Якова; и то свърхлетя и върху Израила“ (Исаия 9:8). Бог изговори ясно слово. И Той изпрати това послание към цялата нация.

Възлюбени, този стих ни казва нещо много важно в нашето време на опустошение. То е просто: „Бог винаги изпраща словото Си“. Никога в историята Господ не е оставил народа Си в невежество по време на бедствие. Той никога не ни е изоставял и не ни е карал да разберем нещата сами. Той винаги ни дава слово на разбиране.

Дори и сега Господ издига благочестиви стражари да говорят от Негово име в тези времена. Тези пастири скърбят, плачат и се покаяват, докато търсят лицето на Бога. И аз вярвам, че те слушат и разбират посланието на Господ зад настоящите събития. Освен това, те не се страхуват да обявят мрачните предупреждения, защото знаят, че са чули от Бога. Те са принудени да говорят за Неговите цели зад нашите бедствия.

Трябва да говоря слово, което никой от нас не иска да чуе.

Много читатели няма да приемат словото, което ще кажа. Те ще си помислят, че то е безсърдечно, жестоко, лишено от любезност във време на траур. Но, казвам ви, ако ние не чуем Божията истина и не се изправим пред нея, нашата нация е обречена. Ето словото, което чувам Господ да ни говори точно сега: „Затова Господ ще подигне отгоре му ония, които се противиха против Расина, и ще възбуди неприятелите му... Но пак людете не се връщат към Този, Който ги поразява, нито търсят Господа на Силите” (Исая 9:11, 13).

Библията говори пределно ясно: Бог използва вражеските нации, за да накаже Своя народ. Господ употреби тези врагове като инструмент за отправяне на предупреждение към Израел, призовавайки нацията да се покае. „Горко на асириеца, жезъла на гнева Ми, тоягата, в чиято ръка е Моето негодувание! Ще го изпратя против един нечестив народ, и ще му дам заръчка против людете, на които се гневя, За да вземе користи и да улови плячка, и да ги стъпче като калта по пътищата” (10:5 -6).

Бог заръча на тази коалиция от враговете на Израел да накаже Своя избран народ. Господ се опитваше да предупреди Израел: „Ти се възгордя. Сега Аз ще те поваля. Ще позволя на враговете ти да те дисциплинират”.

Вражеската коалиция започна масирана атака. И изведнъж израилтяните наблюдаваха с ужас как техните сгради започнаха да се сричат. Пожари бушуваха в градовете, напълно изгаряйки величествени сгради. За кратък период от време Израел беше в пламъци. И Божиите хора започнаха да плачат: „Кирпичите паднаха ... Черниците се изсякоха...” (9:10).

След като станаме свидетели на неотдавнашните бедствия в Ню Йорк и Вашингтон, ние можем да си представим емоциите на древните израилтяни. И все пак Израел покаяха ли се след тази ужасна атака? Имаше ли национално признание, че Бог им беше изпратил предупреждение? Управниците чуха ли Бог да говори в това ужасно бедствие? Не! Реакцията на Израел беше точно обратното. Първоначалният им страх бързо премина в порой от национална гордост. „И всичките люде... гордо и с надменно сърце казват” (9:9).

Думата на иврит за „надменно” в този стих означава чувство на величие. С други думи, след като атаката затихна, израилтяните възвърнаха своето доверие. Те заявиха: „Кирпичите паднаха, но ние ще съзидаме с дялани камъни; черниците се изсякоха, но ще ги заменим с кедри” (9:10). С други думи, те казаха: „Тези бедствия не са от нашия Господ. Те са просто съдба, нещастно случили се бедствия, които не могат да бъдат обяснени”.

„Ние сме велик и силен народ. Ние сме горди и непреклонни хора. И ще кажем на целия свят, че сме се възстановили. Ще изградим всичко отново, но по-голямо и по-добро. Където сме използвали тухли преди, сега ще използваме камък. И където преди сме строили евтино, сега ще използваме по-добри материали. Ние сме благословен от Бога народ. И ще излезем от това бедствие по-силни от всякога”.

Всичко това не ви ли звучи много познато? Понеже сам Господ използва един зъл враг, за да изпрати предупреждение за наказанието на Своя народ. Той искаше да им отвори очите за

компромиса, който те правеха, да ги върне при Себе Си, да излее Своите благословения върху тях, и да ги обгради със Своята защита. Но през цялото време на скръб и ужас, Божият народ нито веднъж не призна Неговата ръката във всичко това. Никой не попита: „Какво ни казва Господ с всичко това? Дали Той се опитва да ни говори?“ Никой не се замисли за момент, че такъв горд, велик народ може да бъде смирен и наказан. Напротив, хората използваха случая, за да не се поддават на такава мисъл. Те отказаха да чуят Божието предупреждение към тях.

Питам ви: примерът на Израел познат ли ви е, след всичко, на което бяхме свидетели през последните седмици? Моля ви, не ме разбирайте погрешно. Благодаря на Бога, че имаме един морален президент, който ръководи страната ни. Благодаря на Господ за всички благочестиви християни, които служат на високи длъжности. Нашата църква се моли усърдно за лидерите на нашата нация. И ние сме благодарни за временното изливане на дух на молитва в цялата страна. Окуражаващо е да видим хора, които изтрезняват и започват да преосмислят начина си на живот. Но дори и така, ние рискуваме да пропуснем Божието послание към нас. Помислете за това: когато нашите публични събрания призовават за миг тишина, ние си мислим, че това е истинско покаяние. Когато виждаме политици да пеят „Бог да благослови Америка“, смятаме, че нашата нация се е обърнала отново към Бог. Когато виждаме на спортни събития да се съблюдава една минута мълчание на полувремето, ние смятаме, че това е духовно преживяване.

Но това ли е всичко, което се случва като резултат от скорошното бедствие? Дали хората по стадионите ще замълчат за една минута и след това ще се върнат към боядисването на телата си в диви цветове, наливането с бира, и маниакалното крещене за любимия си отбор?

Както повечето американци, аз плаках когато видях сенатори и лидери от Конгреса, застанали на стъпалата на Капитолия, да пеят: „Бог да благослови Америка ... застани до нас и ни води ...“ Но докато плачех, Господ ми напомни: „Много от лидерите, които виждаш да пеят, всъщност работят, за да Ме изключат от американското общество. Те дори са решени да извадят името Ми от американските учебници по история. И те са тези, които позволиха убийството на милиони бебета чрез аборт“.

Изведнъж, аз бях поразен от абсолютното лицемерие на всичко, което се случваше. Ние говорим с устата си за Бога, но продължаваме да затъваме в калта на неморалността.

Когато една държава е под Божествена корекция, тя ще реагира по един от двата начина.

Един народ, който е под наказание, може да се смири и да се покае, както Ниневия. Или може с устата си да служи на Бога, но след това вътрешно да се върне към собствената си сила, за да се издигне над корекцията. Ще има лозунг, който ще каже: „Ние имаме силата да устоим на всяко бедствие. Имаме и способността и решимостта да преодолеем всеки проблем. Ние наистина сме велик народ“.

Аз съм патриотично настроен като всеки американец. И като всеки един свой сънародник съм така развълнуван от единството, което нашата нация преживява. Благодаря на Бог за героичните усилия и невероятните жертви, които видяхме по времето на терористичните атаки. Целият свят е в страхопочитание от силата на духа и любовта, показани от хората на Ню Йорк, Вашингтон, окръг Колумбия и в цяла Америка. Но ние сме изправени пред същата опасност като Израел. В своя огнен патриотизъм, ние можем да пропуснем Божието послание към нашата нация. И точно сега, ние сме на същия кръстопът, на който беше и Израил.

Чудя се дали, ако ние бяхме живели в дните на Исаия, щяхме да послушахме неговите пророчески предупреждения? Или може би щяхме да му обърнем гръб? Както Ерусалим, така и народа на Юда отказаха да повярват, че могат да бъдат смирени. Но Исаия пророкува: „Не ще ли направя на Ерусалим и на неговите кумири, както направих на Самария и на нейните идоли?“ (Исаия 10:11). Бог всъщност казваше: „Аз наказах другите народи за същото идолопоклонство, което вие практикувате. Защо да не накажа и вас? Какво ви е освободило от Моя закон?“

Из цяла Америка, хората организират събрания за „молитва и възпоменание“. Правилно и редно (и напълно библейско) е да си спомним за онези, които са починали. Но защо толкова се страхуват да призовем събрания на „молитва и покаяние“? Точно сега, повечето американци са фокусирани върху възпоменанието и отмъщението. И все пак, къде в страната ни е призивът Америка да се върне към Бога?

Що се отнася до наказанието на терористите: Исаия се занимава и с този въпрос. Той заявява: „Затова, когато свърши Господ цялото Си дело над хълма Сион и над Ерусалим, ще накажа, дума Той, плода на надменното сърце на асирийския цар“ (Исаия 10:12). И наистина, когато Бог приключи с употребата Си на Асирия като „жезъла на гнева Ми“, Той ги унищожи. По същият начин Бог ще премахне всички терористи, които нападат и убиват невинни хора. Не след дълго ще ги сполети тяхната вечна съдба в ада.

Това е посланието, което вярвам, че Бог тръби в нашите бедствия.

Дълбоко в моя дух чувам Господ да казва: „Аз съм те направил да просперираш повече от всичките народи. Но ти с години наред продължаваш да се покланяш на идоли от злато и сребро. Изтърпях безсрамната ти плътщина, подигравките ти към светите неща, проливането на невинна кръв, неуморните ти усилия да Ме премахнеш от вашето общество. Сега времето ти изтича. Аз изпратих пророк след пророк и страж след страж. Вие многократно бяхте предупреждавани. Но не искахте да отворите очите си за злите си постъпки. Сега ви поразявам, с надеждата да ви спася. Искам да изцеля земята ви, да унищожа враговете ви, да ви върна Моите благословения. Но вие не искате“. Ако Бог няма да пощади други народи, които са Го изтласкали от обществото им, защо трябва да пощади Америка? Той ще ни съди дори така, както съди Содом, Рим, Гърция и всяка друга култура, която Му обърна гръб. Помислете за това, което Бог говори чрез Езекиил: „Отхвърлете от себе си всичките престъпления... и направете си ново сърце и нов дух; защо да умрете, доме Израилев? Понеже Аз не благоволя в смъртта на оня, който умира, казва Господ Иеова; затова върнете се и живеете“ (Езекиил 18:31-32).

За всеки, който се съмнява, че Бог изпитва болка, тук е доказателството за Неговото велико състрадание. Той също чувства скръб и печал заради смъртта. В този пасаж Той ни казва: „Аз не благоволя да гледам как страдате и умираете. Ето защо ви умолявам сега да се отвърнате от греховете си и живеете!“

Бог плаче специално за тези бедствия, които сполетяват невинните. В последните седмици, можете да бъдете сигурни, че Исус е плакал за жертвите на терористичните атаки. За Него се казва, че Той „тури сълзите ми в съда Си“. Наистина, вярвам, че много от сълзите, проляни от християни са самите Божии сълзи, предизвикани от Неговия Дух в нас.

Но понякога Божията справедливост и правда Го карат да сдържи Своята жалост. И Той е принуден да изпълнява Своите справедливи присъди като последна възможност. Най-големият пример за това е жертвата на Неговия Син Исус. Правосъдието настояваше греховете на целия свят да бъдат постави върху един невинен човек, и той да бъде осъден да умре за всички. Кажете ми, кой би бил по-невинен от Божия Син? Но Христос доброволно предаде Себе Си като жертва, за да предложи избавление и спасение на цялото човечество.

Какво ще стане с Америка, ако пропуснем Божието послание?

Каква ще бъде съдбата на нашата нация, ако отхвърлим Божия призив за цялостно обръщане към Него? Какво ще се случи, ако абортите продължат и ембрионите се използват за научни изследвания ... ако продължаваме да заличаваме името на нашия Спасител от американската история ... ако възстановяваме всичко, като го правим по-голямо и по-добро, само за да се обогатим повече ... ако разчитаме на нашите оръжейна мощ, вместо на Бога за сила?

Исая описва това, което се случва на всеки народ, който отхвърля Бог и се хвали със своето величие: „ Защото беззаконието изгаря като огън ... и те се издигат като тежки облаци дим. От гнева на Господа на Силите земята изгоря. И хората ще бъдат като гориво за огън; никой не жали брата си. Човек ще граби отядно, но ще остане гладен; и ще яде наляво, но не ще се насити! Всеки от тях ще яде месата на своята мишца“ (Исая 9:18-20).

Поглъщащи пожари ще се издигнат до небесата. Тъмнина ще покрие земята. Икономиката ще получи зашеметяващ удар. И ще има разединение в страната, в градовете, в кварталите, в семействата. Хората ще се грижат само за себе си, ще бъдат в отчаяна битка за оцеляване. И Бог да ви е на помощ, ако се приближите до тях.

На мен ми беше дадено пророческо послание преди девет години, и аз го предадох на Таймс Скуеър Чърч на 7 септември, 1992. Нека да го споделя с вас сега:

„Това предупреждение не е предназначено да ви уплаши. То е само, за да ви заведе при Господа и за да се молите. Това е, което аз вярвам, че Бог ми показа: Тридесет дни на наказание ще сполети Ню Йорк, каквото света никога не е виждал. Бог ще събори стените. Ще има невъобразимо насилие и грабежи. Насилието ще бъде толкова свирепо, че ще шокира целия свят. Нашите улици не само ще бъдат пълни с Националната гвардия, но и с милиция.

А хиляди пожари ще горят едновременно в целия град. Пожарите в Лос Анджелис са били ограничени до няколко пресечки, но всичките квартали на Ню Йорк ще бъдат в пламъци. „Таймс скуеър“ ще бъде в пламъци, и пламъците ще се издигнат до небето и ще се виждат на километри. Пожарните коли няма да могат да се справят с всичко това. Влаковете и автобусите няма да се движат. Милиарди долари ще бъдат изгубени. Шоутата на Бродуей ще бъдат спрени напълно. Бизнесите непрестанно ще бягат от града, като един безспирен кръвоизлив. Такива неща се очаква да се случат в страните от Третия свят, но не и в една цивилизована нация като САЩ. Но не след твърде дълго време, Ню Йорк напълно ще банкрутира. Куинс ще бъде захвърлен в калта, ще се превърне в град на бедността.

Може да попитам, кога ще се случи всичко това? Всичко, което мога да кажа, е, че аз вярвам, че ще бъде тук, когато това се случи. Но когато се случи, Божиите хора не трябва да се паникьосват, нито да се страхуват”.

Обажданията и съобщенията наводняват офисите на нашето служение, питайки: „Терористичната атака на 11 септември беше ли бедствието, за което пророкувахте през 1992 г.?” Не, по никакъв начин. Това, което видях да идва, щеше да бъде много по-неприятно. Всъщност, ако Америка отхвърля Божия призив да се върне към Него, тя ще се изправи пред същите наказания, които сполетяха Израел. И те ще ударят не само Ню Йорк, но и всеки регион в страната. Дори важните области няма да бъдат пощадени. Националната икономика ще се срине и ще избухне насилие. Пожарите ще погълнат нашите градове и танкове ще се движат из улиците. Може би се чудите, както и аз: „Може ли това да се избегне?” Да, абсолютно. Вярвам, че може да бъдем помилвани, ако нашият президент действа като Йосия. Може би добре помните Йосия като цар; той потърси Господа с цялото си сърце. Всички ние трябва да се молим Бог да даде на нашия президент същия дух, който беше в Йосия, да трепери от Неговото слово. Господ говори следното на Йосия:

„Ето, аз ще докарам злото на това място и на жителите му... Понеже Ме оставиха и кадыха на други богове... Но на Юдовия цар, който ви прати да се допитате до Господа, така да му кажете: Така казва Господ Израилевият Бог...: Понеже сърцето ти е омекнало, и ти си се смирил пред Господа, когато си чул това, което говорих против това място и против жителите му, че ще запустеят и ще станат за проклетия ... затова и аз те послушах, казва Господ. Ето, прочее, ... и твоите очи няма да видят нищо от всичкото зло, което ще докарам на това място” (4 Царе 22:15-20).

Бог всъщност каза на царя: „Докато си на власт, трепери от словото Ми и разчитай на Мен, и няма да видиш предстоящите наказания. Те няма да се случат по време на царуването ти”. Вярвам, че нашият прозорец на възможност да откликнем на призива на Бог е кратък. Всички ние трябва да се молим, нашата нация да се покае и да се обърне към Господа. Но най-силните ни молитви трябва да са за нашите сърца: „Господи, нека треперя не от бедствията, а от Твоето слово. Искам да чуя гласа Ти във всичко това. Направи ме да се обърна изцяло към Теб!”

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2001 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Towers Have Fallen But We Missed the Message](#) / [Кулите паднаха, но ние не разбрахме посланието](#)